

Yfirlýsing vegna skútumálsins

EFTIR að hafa átt fjölmarga fundi með fulltrúum íslenska réttarkerfins, Samskipa og tollyfirvalda, tel ég við hæfi að skýra frá hvernig skútumálið horfir við mér.

Það er ekki síst mikilvægt að hafa hugfast, að þrátt fyrir allar ávitur mínar í garð Samskipa, var það því fyrirtæki að þakka að ég komst fyrst til Íslands í nóvember árið 1990, en Samskip féllust þá á að flytja bát minn til landsins án endurgjalds, vegna erfiðrar fjárhagslegrar stöðu minnar á þeim tíma.

Fyrir mér vakti að finna vinnu á Íslandi og koma á íslensk-frönsku samstarfi um kajakferð yfir Norður-Atlantshafið. Á endanum varð ekkert úr þeim áformum, vegna hinnar íslensku verndarstefnu, og hélt ég því ekki aftur til Íslands. Í staðinn lét ég af þessu verða í fyrri, árið 1994, með stuðningi fransks styrktaraðila.

Það kæmi aldrei til greina af minni hálfu að reyna að rægja Samskip. Fyrir mér vakir einungis að komast að því hvers vegna bátur minn var gerður upptækur og seldur án þess að mér yrði greint frá því fyrirfram.

Ég hef reynt að ná tali af Birni Hermannssyni tollstjóra en ritari hans tjáði mér að hann væri of upptekinn til að hitta mig. Ég átti því fund með einum af aðstoðarmönnum hans sem endurtók í sífellu að tollyf-irvöld hefðu verið í fullum rétti laga-lega séð, þegar þau ákváðu að halda á málum með þessum hætti: „Sam-

skip áttu að upplýsa þig en ekki tollstjóri,“ var svar hans og bætti hann síðan við orðrétt að farið hefði verið með bát minn „líkt og hverja aðra vöru, rétt eins og um klósettpappír hefði verið að ræða“.

Eftir því sem ég veit best ferðast hins vegar eigendur klósettpappírs ekki um í vöru sinni. Þarna stendur að mínu mati hnifurinn í kúnni. Ég ferðaðist ásamt báti mínum með Helgafelli til Íslands í nóvember 1990 og þekkti sá fulltrúi tollgæslunnar, sem tók á móti mér við Holtabakka í Reykjavík, greinilega til aðstæðna minna því að hann spurði mig mjög ítarlega út í þær. Hann hefði hins vegar getað upplýst mig um hverjar skyldur mínar væru gagnvart íslensku tollyfirvöldum þannig að hægt hefði verið að koma í veg fyrir þetta mál allt saman. Því þó að ég hafi ekki verið vel staddur fjárhagslega í nóvember 1990 var staða mín orðin mun vænlegri ári síðar og hefði ég því getað náð í skútuna mína löngu áður en tollurinn gerði hana upptæka. Það er því greinilegt að rætur vandans liggja í ónægum upplýsingum.

Ef ungur Íslendingur kæmi til Frakklands með litla skútu myndi franskir tollurinn upplýsa hann um skyldur hans einmitt til að koma í veg fyrir að vandamál af þessu tagi komi upp.

Ég áfelligt því íslensk tollyfirvöld fyrir að hafa ekki haft fyrir því að

Ég áfelligt íslensk tollyf-irvöld, segir Mathieu Morverand, fyrir að upplýsa mig ekki um stöðu mína þegar ég kom til landsins.

upplýsa mig um stöðu mína er ég kom til landsins með skútuna árið 1990.

Það er líka undarlegt að tollgæslan skuli hafa látið mig fá límmiða til að festa á kýrauga skútunnar sem veitti mér rétt til að sigla henni án þess að frekari skrifinnnska kæmi til. Stóð ég í þeirri trú að með þessum límmiða væri ég að uppfylla skilyrði íslensku tollgæslunnar.

Ég hef velt því nokkuð fyrir mér hvers vegna kajakarnir tveir, sem ég kom með til Íslands á sama tíma, voru ekki gerðir upptækir og seldir sömuleiðis. Ég hef ekki fengið nein skýr svör við þessu, hvorki frá Tollgæslunni né Samskipum, sem tjáðu mér einungis að tollurinn hefði ekki gert kröfu til þeirra.

Ég átti fund með fulltrúum Samskipa á skrifstofu fyrirtækisins sl. fimmtudag. Viðræður okkar voru mjög kurteislegar en mörgum spurningum er enn ósvarað. Samskip segja hefð fyrir því að fyrirtækið greini

viðskiptavinum sínum frá því ef staða sem þessi kemur upp. Það var hins vegar ekki gert í mínu tilviki þrátt fyrir að Samskip hefðu upplýsingar um heimilisfang mitt. Ég afhenti fyrirtækinu fyrst upplýsingar um heimilisfang í kringum ferðina með Helgafellinu og svo aftur í með bréfi þann 24. september 1991, sem stílað var á starfsmann fyrirtækisins. Í því voru aðstæður mínar útskýrðar (mörgum mánuðum áður en skútan var seld á uppboði).

Samkvæmt tölvu tollgæslunnar skráðu Samskip mig sem innflytjanda skútunnar í stað Samskipa þann 15. júlí 1991. Fyrirtækið hafði því bæði nafn mitt og heimilisfang undir höndum.

Ef svo illa hefði farið að fyrirtækið glætaði heimilisfangi mínu þrátt fyrir þetta þá hefði verið hægt að hafa samband við franska sendiráðið, sem hefði þegar í stað getað veitt upplýsingar um mig.

Líkt og ég ritaði í bréfi til Björns Bjarnasonar, þá þingmanns en nú menntamálaráðherra, þann 2. október 1992, má færa rök fyrir því að um vanrækslu af hálfu Samskipa hafi verið að ræða þar sem fyrirtækið sinnti því ekki að hafa samband við mig.

Þó að þessi vanræksla hafi ekki verið viljandi liggur hún til grundvallar öllu þessu máli.

Vegna þeirra ríku tilfinninga sem ég ber til skútunnar, sökum allra þeirra ævintýra sem ég hef upplifað á henni, en einnig vegna þeirrar miklu fjölmiðlaathygli sem þetta mál hefur fengið, verðum við, Tollgæslan, Samskip og ég, að komast að einhvers

Mathieu Morverand

konar samkomulagi til að leysa málið.

Það væri synd ef það tækist ekki því núverandi eigandi skútunnar hefur sýnt máli mínu mikinn skilning og er reiðubúin að selja mér hana. Hefur hann dregið til baka kærú sína vegna stuldar á skútunni.

Sjálfur fellst ég á að kaupa skútuna til baka en tel eðlilegt að Tollgæslan og Samskip beri kostnaðinn af vanrækslu sinni og endurgreiði núverandi eig-

anda þá upphæð sem hann keypti skútuna á árið 1992. Ég myndi greiða fyrir viðgerðir og endurbætur á skútunni.

Að því búnu hef ég hug á að fara með skútuna úr landi, ef hægt er, með Helgafellinu til Hull í Englandi, en þar var skútan sett um borð í nóvember 1990. Helst á allra næstu vikum.

Að lokum vil ég koma því á framfæri að ég elska Ísland og ber mikla virðingu fyrir íbúum landsins. Fyrir ári var ég beðinn um að skipuleggja ævintýraferð fyrir franska unglinga, sem átt höfðu við félagsleg vandamál að stríða. Ég valdi Ísland og í síðasta mánuði ferðaðist ég ásamt fimmtán ungmönnum frá úthverfum Parísar umhverfis landið á reiðhjólum. Ef ég yrði beðinn um að skipuleggja ferð af þessu tagi á ný myndi ég aftur velja Ísland. Ég óttast hins vegar að héðan í frá muni þetta leiðindamál varpa skugga á tengsl mín við þetta yndislega land.

Höfundur er franskur og var eigandi skútu sem var gerð upptæk og seld hér á landi.